

[Strona Główna](#) > ... > [Prawodawstwo I Orzecznictwo](#) > [Ustawodawstwo Krajowe](#) > Croatia

Ustawodawstwo krajowe

Autor treści:
Chorwacja

Chorwacja

Konstytucja Republiki Chorwacji

[Konstytucja Republiki Chorwacji](#)

Najistotniejsze przepisy prawa karnego

Kodeks karny (Kazneni zakon) [chorwacki dziennik urzędowy Narodne Novine (NN) nr [125/11](#), [144/12](#), [56/15](#), [61/15](#), [101/17](#) i [126/19](#)]

W nowym kodeksie karnym, który wszedł w życie pierwszego dnia 2013 r., wprowadzono pewne nowe rozwiązania, m.in. surowsze kary i dłuższe terminy przedawnienia, a także ustanowiono nowe przestępstwa, takie jak odmowa wypłaty wynagrodzenia, prowadzenie pojazdu w niebezpieczny sposób czy nielegalne uprawianie hazardu. Nowelizacją kodeksu karnego z grudnia 2012 r. wprowadzono zmiany w dziedzinie odpowiedzialności karnej – posiadanie narkotyków na własny użytek stanowi obecnie wykroczenie.

Kodeks karny składa się z części ogólnej i części szczególnej:

A) Część ogólna kodeksu karnego zawiera przepisy mające zastosowanie do wszystkich przestępstw. Przepisy te regulują kwestie związane z ogólnymi przesłankami karalności, wymierzaniem grzywnien i sankcjami karnymi.

B) Część szczególna kodeksu karnego zawiera opisy poszczególnych przestępstw i kar przewidzianych za ich popełnienie, również tych przewidzianych w innych przepisach. W chorwackim kodeksie karnym wyróżniono następujące rodzaje przestępstw:

- przestępstwa przeciwko ludzkości i godności ludzkiej,
- przestępstwa przeciwko życiu i nietykalności cielesnej,
- przestępstwa przeciwko prawom człowieka i podstawowym wolnościom,
- przestępstwa przeciwko stosunkowi zatrudnienia i systemowi ubezpieczeń społecznych,
- przestępstwa przeciwko wolności osobistej,
- przestępstwa przeciwko prywatności,
- przestępstwa przeciwko czci i dobremu imieniu,
- przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności,
- przestępstwa niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci,
- przestępstwa przeciwko małżeństwu, rodzinie i dzieciom,
- przestępstwa przeciwko zdrowiu człowieka,
- przestępstwa przeciwko środowisku,
- przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu,
- przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji,
- przestępstwa przeciwko mieniu,
- przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu,
- przestępstwa przeciwko systemom komputerowym, oprogramowaniu komputerowemu i bezpieczeństwu danych,

- przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów,
- przestępstwa przeciwko prawom własności intelektualnej,
- przestępstwa przeciwko obowiązkom funkcjonariusza publicznego,
- przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości,
- przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu,
- przestępstwa przeciwko prawom wyborczym,
- przestępstwa przeciwko Republice Chorwacji,
- przestępstwa przeciwko państwu trzeciemu lub organizacji międzynarodowej oraz
- przestępstwa przeciwko siłom zbrojnym Republiki Chorwacji.

Ustawa o postępowaniu karnym (Zakon o kaznenom postupku) (NN nr 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – postanowienie i wyrok Trybunału Konstytucyjnego nr 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 126/19)

W ustawie zawarto przepisy służące zagwarantowaniu, aby nigdy nie doszło do skazania niewinnej osoby oraz aby kary lub inne środki karne wymierzano sprawcom przestępstw zgodnie z warunkami przewidzianymi w obowiązujących przepisach w toku postępowania przeprowadzanego zgodnie z prawem przed właściwym sądem.

Postępowanie przygotowawcze i sądowe postępowanie karne może być prowadzone i zostać zakończone wyłącznie zgodnie z obowiązującymi przepisami i na warunkach przewidzianych w ustawie.

Ustawa o postępowaniu karnym transponuje następujące akty prawa UE do chorwackiego systemu prawnego:

1. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010);
2. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar (Dz.U. L 101 z 15.4.2011);
3. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej (Dz.U. L 335 z 17.12.2011);
4. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012);
5. decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz.U. L 350 z 30.12.2008);
6. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012);
7. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumienia się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013);
8. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014);
9. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie prawnokarnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępującą decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW (Dz.U. L 151 z 21.5.2014);
10. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016);
11. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

Postępowanie karne wszczyna uprawniony oskarżyciel.

W przypadku przestępstw publicznoskargowych uprawnionym oskarżycielem jest prokurator (*državni odvjetnik*),

natomiast w przypadku przestępstw prywatnoskargowych – oskarżyciel prywatny. W przypadku niektórych przestępstw przewidzianych w obowiązujących przepisach prokurator wszczyna postępowanie karne wyłącznie na wniosek pokrzywdzonego. O ile obowiązujące przepisy nie stanowią inaczej, prokurator wszczyna postępowanie karne, jeżeli zachodzą uzasadnione przesłanki, by sądzić, że dana osoba popełniła przestępstwo ścigane z urzędu, przy czym nie zachodzą żadne przeszkody prawne uniemożliwiające jej ściganie.

Jeżeli prokurator stwierdzi, że nie zachodzą żadne przesłanki uzasadniające wszczęcie lub przeprowadzenie postępowania karnego, jego funkcję może przejąć pokrzywdzony występujący w charakterze oskarżyciela na warunkach określonych w tej ustawie.

Ustawa o skutkach prawnych skazania, rejestrze karnym i zatarciu skazania (Zakon o pravnim posljedicama osude, kaznenoj evidenciji i rehabilitaciji) (NN nr 143/12 i 105/15)

Ustawa reguluje kwestie związane ze skutkami prawnymi skazania, a także z organizacją, prowadzeniem i udostępnianiem rejestrów karnych, dokonywaniem wpisów w tych rejestrach i ich wykreśleniem oraz prowadzeniem międzynarodowej wymiany danych pochodzących z rejestru karnego, jak również kwestie związane z zatarciem skazania.

Przepisy tej ustawy są zgodne z następującymi aktami prawnymi Unii Europejskiej:

- decyzją ramową Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji;
- decyzją Rady 2009/316/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), zgodnie z art. 11 decyzji ramowej 2009/315/WSiSW.

W Chorwacji rejestr karny nadzoruje i prowadzi ministerstwo właściwe do spraw wymiaru sprawiedliwości, które pełni jednocześnie funkcję organu centralnego odpowiedzialnego za wymianę tego rodzaju danych z innymi państwami (zwane dalej „ministerstwem”).

W rejestrze karnym przechowuje się dane osób fizycznych i prawnych, które skazano za popełnienie przestępstwa prawomocnym wyrokiem wydanym w Chorwacji. W rejestrze przechowuje się również dane obywateli chorwackich i osób prawnych mających siedzibę w Chorwacji, które skazano za popełnienie przestępstwa prawomocnym wyrokiem wydanym poza Chorwacją, jeżeli ministerstwu przekazano tego rodzaju dane.

Rejestr karny zawiera wykaz osób skazanych prawomocnym wyrokiem za przestępstwa niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci, a także za inne przestępstwa, o których mowa w art. 13 ust. 4 wspomnianej ustawy.

A) Najistotniejsze akty prawne z dziedziny prawa cywilnego, handlowego i administracyjnego w Chorwacji

Ustawa o zobowiązaniach cywilnoprawnych (Zakon o obveznim odnosima) (NN nr 35/05, 41/08 i 125/11)

Przepisy tej ustawy regulują kwestie dotyczące źródeł zobowiązań cywilnoprawnych (część ogólna) oraz umownych i pozaumownych zobowiązań cywilnoprawnych (część szczegółowa).

Strony czynności cywilnoprawnych mogą swobodnie kształtować swoje zobowiązania cywilnoprawne, jednak nie w taki sposób, który byłby sprzeczny z konstytucją Chorwacji, przepisami bezwzględnie obowiązującymi oraz zasadami współżycia społecznego.

Ustawa o prawie własności i innych prawach rzeczowych (Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima) (NN nr 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14)

W ustawie tej zawarto ogólne przepisy dotyczące prawa własności. Jej przepisy mają również zastosowanie do praw własności do rzeczy podlegających przepisom szczególnym, o ile nie są sprzeczne z takimi przepisami szczególnymi.

Przepisy ustawy dotyczące prawa własności i właścicieli stosuje się odpowiednio do wszystkich innych praw rzeczowych, chyba że obowiązujące przepisy wyraźnie stanowią inaczej lub chyba że byłoby to niezgodne z ich charakterem prawnym.

Ustawa o dziedziczeniu (Zakon o nasljeđivanju) (NN nr 48/03, 163/03, 35/05 – ustawa o zobowiązaniach cywilnoprawnych oraz 127/13)

Ustawa ta reguluje kwestie związane z prawem spadkowym i określa zasady postępowania sądów, innych organów i upoważnionych osób w sprawach spadkowych.

Ustawa o rejestrze gruntów (Zakon o zemljišnim knjigama) (NN nr 63/19)

Ustawa ta reguluje kwestie dotyczące statusu prawnego nieruchomości położonych na terytorium Chorwacji istotne z punktu widzenia dokonywania czynności prawnych, a także określa sposób prowadzenia rejestrów gruntów i formę tych rejestrów (ewidencja gruntów – *gruntovnica*) w przypadku, gdy dla określonych rodzajów działek nie przyjęto przepisów szczególnych.

Ustawa o postępowaniu cywilnym (Zakon o parničnom postupku) (NN nr 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – tekst skonsolidowany, 25/13 i 89/14)

Ustawa ta reguluje przebieg postępowania, w toku którego sąd rozpoznaje i rozstrzyga spory dotyczące podstawowych praw i obowiązków człowieka i obywatela, stosunków osobistych i rodzinnych oraz stosunku pracy, a także spory gospodarcze, spory dotyczące prawa własności i inne spory cywilne, chyba że obowiązujące przepisy nakładają na sądy obowiązek rozpoznawania niektórych spośród tych sporów w innym trybie.

Ustawa o egzekucji (Ovršni zakon) (NN nr 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17)

Ustawa ta reguluje przebieg postępowania, w którym sądy i notariusze egzekwują wykonanie zobowiązań na podstawie tytułów wykonawczych i dokumentów urzędowych (postępowanie egzekucyjne), a także postępowania, którego celem jest zabezpieczenie wierzytelności przez sąd lub notariusza (postępowanie zabezpieczające), o ile odrębne przepisy ustawowe nie stanowią inaczej. Przepisy tej ustawy mają również zastosowanie do stosunków materialnoprawnych, których istnienie stwierdzono w toku postępowania egzekucyjnego i zabezpieczającego.

B) Najistotniejsze akty prawne regulujące współpracę sądową

Ustawa o prawie prywatnym międzynarodowym (NN 101/17)

Ustawa reguluje:

1. prawo właściwe mające zastosowanie do stosunków prywatnoprawnych z elementem międzynarodowym;
2. jurysdykcję krajową sądów i innych organów Republiki Chorwacji w zakresie zagadnień prawnych, o których mowa w pkt 1 tego artykułu i regulaminu postępowania;
3. uznawanie i wykonywanie zagranicznych wyroków dotyczących zagadnień prawnych, o których mowa w pkt 1 tego artykułu.

Szczegółowe informacje:

<https://pravosudje.gov.hr/pristup-informacijama-6341/zakoni-i-ostali-propisi/zakoni-i-propisi-6354/6354>

[Więcej informacji](#)

Ostatnia aktualizacja: 01/10/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji

prawnej.